

vleugels te koop



Lenie
Stafleu-
Kruikemeier

VLEUGELS TE KOOP

LENIE STAFLEU-KRUIKEMEIER

VLEUGELS TE KOOP

Met tekeningen van Tiny van Asselt

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Voor Pim, die een beetje op Rik lijkt

1. Ik kan al lezen

„Rik!” roept moeder. „Ri-hik, waar zit je?”

Moeder loopt naar de kamer en dan naar de slaapkamer.

Maar Rik is er niet. Waar kan die jongen nu toch zijn?

„Rik!” roept ze nog eens. Er komt geen antwoord. Het blijft heel stil in huis.

„Dan moet ikzelf maar even naar de slager gaan,” zucht moeder. Ze maakt de banden van haar blauwe schortje los.

Misschien is Rik wel naar Arnold gegaan.

Arnold is het vriendje van Rik. Hij woont in het volgende huis.

Arnold is ziek, hij is al heel lang ziek. Rik is dikwijls bij hem.

Ik zal daar eens even gaan kijken, denkt moeder. Ze loopt in haar jurk naar buiten. En dan ineens ziet ze Rik. Hij heeft een schep in zijn hand. Er ligt een bergje zand op de stoep en Rik schept in het zand.

Moeder loopt ernaar toe.

Rik ziet haar niet eens. Hij heeft het veel te druk. Hij is niet zo maar aan het spelen. Hij werkt.

Er staat een man bij met een sigaret in zijn hand. Hij schuift zijn pet een beetje achterover en lacht naar moeder.

„Heb ik geen goeie hulp, mevrouw?”

Moeder lacht ook.

„Dag mam,” zegt Rik. „Ik mag die mijnheer helpen. Kijk maar!”

Naast de berg zand is een kuil. Die moet weer vol worden. Rik werkt heel hard. Hij wil zijn moeder laten zien hoe goed hij het kan.

„Je moet even voor me naar de slager gaan,” zegt moeder dan.
„Hè mam, mag ik eerst de kuil vol scheppen?” vraagt Rik.
„Dat mag. Maar dan gauw naar huis komen, hoor.”
Dat belooft Rik.

Rik gaat naar de slager toe. Dat is maar een klein eindje. De straat uit en dan de hoek om. Daar zijn een heleboel winkels. De bakker, de groenteboer en de drogist, en ook een bloemenwinkel.

Voor de bloemenwinkel blijft Rik altijd even staan, met zijn neus tegen de ruit. Dan kiest hij de mooiste bloemen uit. Die zijn voor mam. Maar hij heeft geen geld om ze te kopen. Jammer is dat! „Als pappa thuiskomt,” zegt mam, „dan gaan we samen bloemen kopen.”

Vader is heel ver weg. In een ander land. Maar hij komt gauw weer. Over een paar maanden. Het duurt toch nog wel heel erg lang, vindt Rik. Hij zou wel willen dat zijn vader morgen weerkwam. Vader kon zo fijn met je spelen. En als je naar bed moest, droeg hij je op zijn schouders.

Rik kijkt nog even naar de bloemen. Dan rent hij vlug naar de slager toe.

Hij moet even wachten. Er staan nog meer mensen in de winkel. Die moeten eerst geholpen worden. Maar Rik verveelt zich niet. Hij probeert de woorden te lezen, die op de muur staan. Het is erg moeilijk, hoor. Het zijn zulke rare letters. Heel anders dan in het boekje van Arnold.

Arnold kan niet naar school. De juffrouw komt bij hem. Ze leert hem rekenen en schrijven en lezen.

Rik wil ook zo graag leren lezen. De juffrouw helpt hem een beetje. Hij heeft een mooi boekje van haar gekregen. Er staan een heleboel plaatjes in. En woordjes: aap en geit en wieg en huis.

Rik is nog maar vijf jaar. Hij mag nog niet naar de grote school.



Arnold wel, die is al zes. Maar hij kan niet lopen. Als Arnold beter is, gaan ze samen.

„Zo, Rik,” zegt de slager, „nu ben jij aan de beurt. Heb je een briefje bij je?”

Rik geeft het briefje aan de slager.

„Ik kan al lezen,” zegt hij.

De slager gelooft het niet.

„Je bent toch nog niet op school, Rik?”

„Maar ik kan toch al lezen.”

„Wat staat daar dan?” vraagt de slager, en hij wijst naar een woord op de muur.



„Rook-spek,” zegt Rik langzaam.

„Dat is knap, hoor. Zo’n kleine jongen die al lezen kan. Hier is je pakje, Rik, en een plakje worst voor jou.”

„Dank u wel, slager.” Rik holt naar huis. Hij vergeet om bij de bloemenwinkel te kijken. Zo blij is hij.

2. Zou het echt waar zijn?

Iedere morgen gaat Rik naar de kleuterschool. Het is een heel eind lopen. Maar moeder hoeft hem niet te brengen. Aan het eind van de straat staat het rijtje. Juffrouw Van Noord wacht daar op de kinderen. Als het halfnegen is, gaan ze in een rij naar school.

Rik gaat altijd heel vroeg. Dan is hij de eerste. En wie er het eerste is, die mag voorop lopen, heeft de juffrouw gezegd. Dat is fijn. Rik wil graag vooraan lopen. Dan is hij de aanvoerder en de andere kinderen zijn de soldaten. Als ze moeten oversteken, keert Rik zich om, zwaait met zijn armen in de lucht en roept: „Halt!” Dan kijkt hij goed of er geen auto's aankomen, en als de juffrouw zegt: „Toe maar, Rik,” roept hij: „Voorwaarts, mars!”

Jammer dat hij niet altijd de eerste is.

„Jij wordt vast soldaat als je groot bent,” zegt de juffrouw.

„Nee hoor,” zegt Rik. „Ik word vliegenier. Dan vlieg ik over de hele wereld heen.”

Ja, die Rik, hij wil zo erg graag vliegen. Soms droomt hij dat hij een helikopter heeft. Die staat in de tuin. Dan zegt hij tegen zijn moeder: „Ga je mee, mam, dan gaan we pappa even gedag-zeggen.”

Geloof maar dat moeder dat fijn vindt! Ze stapt direct in. En dan vliegen ze hoog boven de huizen. Hij ziet de school en de kerk, en Arnold die voor het raam ligt en zwaait. O, wat zal die vader kijken!

Maar hij heeft niet ècht een helikopter.

Rik mag de juffrouw dikwijls helpen op school. Het is bijna kerstfeest. De kinderen maken een lampionnetje. Het is van dik geel papier en er moeten blauwe sterretjes op geplakt worden. En als de kerstvakantie begint, mogen ze het mee naar huis nemen. Dan zet de juffrouw er een echt kaarsje in.

Riks lampionnetje is al klaar. Hij is al zo groot. Hij kan heel goed vouwen en plakken. Nu mag hij de kleintjes helpen.

„Jij bent mijn grote knecht, Rik,” zegt de juffrouw.



Vandaag mag hij een boodschap doen voor de juffrouw. Rik weet wel wat hij halen moet. Een blik koekjes. Hij krijgt een tas mee, met het lege blik en een portemonnee.

Iedere morgen krijgen de kinderen een koekje op school. En als de koekjes op zijn, mag één kind uit de klas een nieuw blik halen.

Vandaag is het Rik z'n beurt.

Daar gaat hij. Hij houdt de tas stevig vast. Het is koud buiten. Helemaal aan het eind van de straat is de kruidenier, op de hoek. Het is een

stille straat. Er zijn geen winkels met etalages waar je voor kunt kijken.

Langs de stoeprand staat de melkboer. Hij heeft een grote bel in zijn hand. Daar zwaait hij mee. Oei, wat gaat dat hard! Rik houdt zijn handen tegen de oren.

„Mag ik ook even bellen?” vraagt hij.

„Vooruit dan maar,” zegt de melkboer. „Maar goed hard, hoor, anders horen de mensen het niet.”

Rik zwaait met allebei zijn handen. Zijn tas slingert heen en weer. Hij krijgt het er warm van. De mensen komen al naar buiten, met hun pan en de lege flessen.



„Zo is het wel genoeg,” zegt de melkboer, en Rik geeft de bel terug. Daar gaat hij weer.

O, kijk eens wat een mooie letters daar staan! Gouden letters zijn het. Gouden letters op een zwart glas, dat aan de muur bevestigd is.

Rik probeert te lezen wat erop staat. Het is moeilijk, hoor. Hij krijgt allemaal rimpels in zijn hoofd.

„Vleu-gels-te-koop,” spelt hij langzaam. Hè, vleugels te koop? Rik moet erom lachen. Hoe kan dat nou? Maar het staat er echt. Hij leest het nog eens, en nog eens. Zou je . . . zou je daar vleugels kunnen kopen?

Rik gluurt naar binnen, maar hij kan niets zien. Er hangen witte gordijntjes voor de ramen, net als bij mam thuis.

Het is een gewoon huis, denkt Rik, niet eens een winkel. Hij loopt weer verder. Hij moet steeds aan de vleugels denken. Als het nou toch eens echt waar was! Dan ging hij er een paar kopen. Zou je er ver mee kunnen vliegen? Wel helemaal naar pappa? Wat zou mam zeggen als hij vleugels had! Dan ging hij ook nooit meer lopend naar school. Hij zou boven het rijtje vliegen. Wat zou die juf kijken, en de kinderen! Dan hoefde hij niet eens meer voor de auto's te wachten, kon-ie er zo overheen vliegen.

Als Rik terugkomt uit de kruidenierswinkel, is zijn tas heel zwaar. Hij hangt bijna op de grond. De melkboer staat er nog. Maar Rik vraagt niet of hij weer eens bellen mag. Dat gaat niet met die zware tas.

Kijk, daar is het huis weer. Het zwarte bordje met de gouden letters hangt er nog. Rik leest het nog eens.

Vleugels te koop.

Zie je wel, hij heeft het goed gelezen. Zou het — zou het echt waar zijn?

3. Een brief van vader

Vandaag is het woensdag. Vanmiddag hoeft Rik niet naar school.

„Ik ga naar Arnold toe, mam.”

„Dat is goed, jongen,” zegt moeder. „Maar eerst gaan we eten. En kijk eens wat er op de schoorsteen staat!”

Rik vliegt ernaar toe.

Een brief van vader! De witte enveloppe leunt tegen de klok.

„Aan Rik Kruithof” staat er met grote drukletters op.

„O mam! Helemaal alleen voor mij een brief!”

„Ja,” zegt moeder. „Pappa weet nu dat je lezen kunt.”

Rik probeert de enveloppe open te maken. Moeder helpt hem een beetje.

„Maar ik lees hem zelf, hoor.”

„Natuurlijk,” zegt moeder.

Grote letters zijn het. Rik kan het heel goed lezen.

„Lieve Rik,” schrijft vader, „nu krijg je voor het eerst zelf een brief van pappa. Wat een grote zoon heb ik al! Heeft Arnold je lezen geleerd? Ga je ook leren schrijven? En



schrijf je me dan een brief? Maar dat is moeilijk, hoor! Als ik thuiskom, lees je me dan een stukje voor? Nog maar twee maandjes, dan kom ik weer bij jullie. Als kerstfeest voorbij is en nieuwjaar, dan nog maar een klein poosje. Fijn hè? Dag Rik. Zul je goed voor mamma zorgen nu ik er niet ben? Een kusje van pappa. Geef je mamma ook een kusje van mij?"

Rik stormt naar de keuken. Hij vliegt moeder om haar hals.

„Malle jongen,” zegt moeder. „Ik schrik van je!”

„Dat is een kusje van pappa,” lacht Rik. Hij holt naar de kamer. Hij leest de brief nog eens over en nog eens.

Nu gaat Rik naar Arnold. Hij hoeft niet eens een jas aan te trekken. Het is zo dichtbij. In zijn hand houdt hij de brief. Arnold mag hem ook lezen.

Peter doet de deur open.

„Ha, die Rik!” zegt hij. „Arnold ligt al op je te wachten.” Peter is de grote broer van Arnold.

„Ik heb een brief van mijn vader gekregen,” zegt Rik trots.

„Mag ik hem ook lezen?” vraagt Peter. Maar Rik rent al door naar de kamer.

„Ik heb een brief van mijn vader, Arnold!” roept hij.

Arnold leest de brief.

„Ik wou dat ik ook eens een brief van mijn vader kreeg,” zegt hij.

„Ha-ha,” lacht Peter. „Jij ziet je vader iedere dag. Dan kun je toch geen brief krijgen?”

Ja, dat is waar.

„O, ik weet wat!” roept Rik. „Jij schrijft naar mijn vader, hè. Een brief van ons samen. En dan stuurt hij er vast een terug.”

„Zou hij dat doen?” vraagt Arnold.

„Natuurlijk wel!”

Ze krijgen een blaadje papier van Peter. Hij geeft Arnold het bedtafeltje, anders kan hij niet schrijven.

„Lieve pappa van Rik,” schrijft Arnold. „Ik wil ook graag een



brief. Ik ben nog niet beter. Maar wel heel gauw, zegt de dokter. Rik kan nog niet schrijven. Ik wel. Krijg ik een brief terug? Dag mijnheer. Arnold."

Hè hè, eindelijk is de brief klaar. Arnold heeft het er warm van.

„Nu moet je een enveloppe aan mijn moeder vragen, Rik."

Maar daar komt Arnolds moeder al uit de keuken.

„Wat zijn jullie toch aan het doen?" vraagt ze.

„Ik heb een brief geschreven," zegt Arnold trots.

Arnolds moeder leest de brief.

„Prachtig!" zegt ze. „En hier is de enveloppe. Weet jij het adres, Rik?"

Nee, dat weet Rik niet.

„Ik zal het wel even vragen," zegt hij.

„Dat is goed. Dan schenk ik een kopje thee in voor jullie," zegt Arnolds moeder.

Daar is Rik alweer terug. Dat heeft hij gauw gedaan. Arnolds moeder zal de enveloppe wel schrijven, dat is zo moeilijk.

Arnold en Rik gaan spelen.

„Hoor eens,” zegt Rik. „Ik heb een geheim.”

„Wat dan?” vraagt Arnold.

„Zul je het tegen niemand vertellen?”

„Natuurlijk niet!”

Ze zijn maar samen in de kamer. Peter maakt boven zijn huiswerk en Arnolds moeder is naar de keuken gegaan.

„En zul je — zul je er ook niet om lachen?” vraagt Rik.

„Is het dan gek?” vraagt Arnold.

„Nou, een klein beetje wel. Ik . . . ik weet waar je vleugels kunt kopen.”

„Vleugels?” Arnold lacht toch een beetje. „Echte vleugels, waar je mee vliegen kunt?”

„Ja,” zegt Rik. „Het stond op een bordje, een zwart bordje met gouden letters: Vleugels te koop.”

„Dat kan niet,” zegt Arnold. „Niemand heeft vleugels.”

Dat is waar.

„Misschien weten de mensen wel niet dat je ze kopen kunt,” peinst Rik hardop. „Het was maar een gewoon huis, met gordijntjes voor de ramen, net als bij ons.”

„Heb je ze gezien?” vraagt Arnold.

Rik schudt zijn hoofd.

„Je hebt het vast niet goed gelezen!”

„Wel waar, wel waar!” roept Rik boos. „Ik heb het wel driemaal gelezen. Het stond er echt. Vleugels te koop.”

„Tja, dan moet het wel waar zijn. — Maar ze zijn natuurlijk heel erg duur, Rik. Wel zo duur als een auto, denk ik.”

„Of als een vliegtuig,” zegt Rik.

„Ik zou liever vleugels willen hebben dan een vliegtuig,” zegt Arnold.

Rik ook.

„Ik zou naar mijn vader vliegen,” zegt hij, „en naar school.”

Die Arnold moet zo lachen.

„Dan ben je net een heel grote vogel, Rik!”

„Ja,” zegt Rik. „En dan loop ik vooraan in het rijtje, hè, en ineens sla ik mijn vleugels uit.” Hij zwaait met allebei zijn armen.

„Tjoep, daar vlieg ik weg!”

„Je kunt ook over de zee vliegen,” bedenkt Arnold. „Maar als je nou moe wordt, hè . . .”

„Nou,” zegt Rik, „dan vaart er misschien wel een boot, en floep! daar zit je op het dek en dan vaar je lekker een eind mee.”

„Ik geloof toch niet echt dat je vleugels kunt kopen. Dat kan nooit!”

„Het stond toch op het bordje,” zegt Rik, maar in zijn hart twijfelt hij ook wel een beetje.

„Misschien woont er wel een heks in dat huis,” zegt Arnold. „Heksen kunnen vliegen.”

„Nee hoor!” roept Rik. „Heksen bestaan niet meer, en ze hebben ook geen vleugels. Ze vliegen op een bezemsteel.”

„’t Was maar een grapje, jô,” lacht Arnold.

4. Rik droomt van de heks

Rik ligt in bed. Moeder stopt hem lekker in, de dekens tot over zijn oren.

„Nu gauw gaan slapen, hoor jongen.”

„Ja mam. Mam, hoor eens. Bestaan er echt heksen, heel, heel echt?”

Moeder lacht.

„Welnee,” zegt ze, „ze bestaan alleen maar in sprookjes.”

„O,” zucht Rik. „Ik dacht het al, zie je.”

Moeder draait het licht uit.

„Welterusten, hoor. Ga maar fijn dromen.”

„Dag mam.” Rik stopt zijn duim in de mond. Het duurt maar heel even en dan slaapt hij.

Hij droomt.

Wat staat daar tegen zijn hobbelpaard? O, dat zijn de vleugels. Prachtig zijn ze. Zo groot! En helemaal van goud. Rik doet ze om zijn armen heen. Ze passen precies. Hij zwaait even voorzichtig op en neer, net als een echte vogel. O, o, daar gaat hij al! Bom! Zijn hoofd stoot tegen de lamp. Gelukkig, het raam staat open. Daar vliegt Rik de donkere nacht in. Over de lantaarns en over de daken. Oei, wat gaat dat heerlijk! Maar, wat is dat? Daar vliegt een heks op haar bezemsteel. Ze heeft heel lange haren en een kromme neus.

„Hoe kom jij aan die vleugels?” vraagt ze met een krakende stem.



„Ik — ik heb ze gekocht,” zegt Rik bevend.

„Dat kan niet,” zegt de heks, „vleugels kun je niet kopen.”

„Jawel, heus,” bibbert Rik. „Het stond op een bordje, een zwart bordje met gouden letters: Vleugels te koop.”

„Wacht maar, ik zal je pakken,” krijst de heks.

Rik vliegt en vliegt, zo hard als hij kan. De heks is al vlakbij.

„Mam, mam!” schreeuwt Rik. „Mam!”

„Rikkie toch, wat doe je nou?” roept moeder.

Rik zwaait nog als een wildeman met zijn armen. Al zijn dekens zijn weggeschopt.

„Malle jongen,” zegt moeder. „Ben je zo aan het dromen?”

Nu is Rik ineens wakker. Hij voelt aan zijn armen. De vleugels zijn er niet meer en de heks ook niet.

„Ik droomde zo eng, mam. De heks zat me achterna.”

Hij moet er nu om lachen. En moeder lacht ook.

„O, o, domme Rik,” zegt ze. „Heksen bestaan toch niet. Ga maar weer lekker slapen. Dag Rikkert!”

„Welterusten, mam.”

Maar Rik slaapt nog niet direct. Hij denkt aan zijn droom. Het was toch ook wel een beetje een fijne droom. Oei, wat ging dat vliegen heerlijk! Als het nou toch eens waar was, van de vleugels. Arnold gelooft het niet. Arnold gelooft er niets van. Maar hij heeft het bordje niet gelezen en Rik wel. En het stond er echt op. Vast en zeker!

5. Rik helpt de kerstbomenman

Het is bijna kerstfeest. Nog maar twee weken.

Aan het eind van de straat, op het pleintje, staan een heleboel kerstbomen. Grote en kleine en hele kleintjes. Iedere dag als Rik uit school komt, gaat hij er even kijken. Het is net een bos, een kerstbomenbos.



De kerstbomenman kent hem al.

„Zo, Rik,” zegt hij. „Ben je daar weer?” Hij wrijft zijn handen. Die handen zijn helemaal rood. Dat is van de kou.

„Wij krijgen op school ook een kerstboom,” zegt Rik. „Een heel grote.” Hij steekt zijn armen in de lucht. „Zó groot!”

„Met lichtjes?” vraagt de kerstbomenman.

Rik knikt.

„Een heleboel lichtjes. Maar het zijn alleen maar witte lichtjes. Rode en gele zijn eigenlijk toch mooier.”

„Je bent al een grote vent, hè Rik,” zegt de kerstbomenman.

„Kijk, ik loop even naar de overkant, om een pakje sigaretten te halen. Wil jij op mijn kerstbomen passen?”

Dat wil Rik wel.

„Ik zal ze goed bewaken,” zegt hij.

De kerstbomenman lacht.

„Dat is fijn. Ik kom zo terug.”

Nu is Rik de kerstbomenman. Hij loopt ook heen en weer en wrijft in zijn handen. Kijk, daar komt een mevrouw aan. Zou ze een kerstboom willen kopen?

Ze blijft wel even stilstaan en kijkt naar de bomen.

„En, mevrouwtje?” zegt Rik. Dat heeft hij van de kerstbomenman geleerd.

De mevrouw lacht.

„Is je vader er niet?” vraagt ze.

„Die is heel ver weg,” zucht Rik.

Maar daar is de kerstbomenman al. Hij praat met de mevrouw. Ze koopt een mooie boom.

„Je hebt goed opgepast, Rik,” zegt de kerstbomenman. „Hier heb je een dubbeltje.”

„Hoi, hoi, een dubbeltje!” Rik holt weg. Het dubbeltje houdt hij stevig in zijn vuist geklemd.

Hij rommeldeboort op de deur.

„Jongen, jongen, kan dat niet een beetje kalmer?” vraagt moeder.



„O, mam, ik heb geld verdiend, bij de kerstbomenman. Kijk maar!” Hij doet zijn hand open.

„Ai, een dubbeltje!”

„Echt verdiend,” zegt Rik trots. „Ik heb de kerstbomen bewaakt.”

„Nou,” zegt moeder, „ik ben trots op je, hoor.”

„Dag mam, ik ga naar Arnold.”

„Verlies je dubbeltje niet!” roept moeder hem nog na.

Arnold is een beetje jaloers op Rik. Hij is ook een beetje verdrietig. Arnold zou ook zo graag de kerstbomenman willen helpen.

„Als ik weer lopen kan, is hij natuurlijk al lang weg.”

Rik heeft een beetje medelijden met hem.

„Hier,” zegt hij, „jij mag mijn dubbeltje wel. Of . . . of . . . zullen we ieder vijf cent nemen?”

Dat vindt Arnold ook goed.

„Ik neem een dropveter,” zegt hij. „En wat koop jij?”

Rik weet het nog niet.

„Ik denk kauwgom. Of klappertjes voor mijn pistool. Nee, toch maar niet. Misschien wel zoethout.”

Oei, nee, dat lust Arnold niet. Hij wil toch maar veterdrop.

Rik gaat het kopen. Hij huppelt over de straat. In de bloemenwinkel staan gele bloemen en bruine en paarse, en een bos roze tulpen. De slager ziet hem voorbijgaan en zwaait. Rik zwaait terug. En dan is hij bij de kruidenier.

't Is toch wel heel moeilijk om iets te kiezen. Hij zucht ervan. En dan ineens ziet hij een fluitje liggen. Een mooi groen fluitje. Er zit een pijpje drop aan. Hij durft het niet beet te pakken, maar o, het is zo'n mooi fluitje.

„Kost dat . . . kost dat ook vijf cent?” vraagt hij aan de juffrouw.

„Een dubbeltje!”

Een dubbeltje? Rik hééft een dubbeltje. Dan geeft hij Arnold het pijpje drop en dan houdt hijzelf het fluitje.

Het is maar een heel klein pijpje drop, dat wel. Maar het was toch zijn dubbeltje. Hij heeft het eerlijk verdiend bij de kerstbomenman.

Hij geeft het dubbeltje aan de juffrouw en dan mag hij het fluitje pakken.

Buiten trekt hij het pijpje drop er voorzichtig af. Het is hol, en het is ook maar erg klein. Rik blaast op het fluitje. Oei, wat gaat dat hard!

„Heb je de dropveter?” vraagt Arnold, als hij weer bij zijn vriendje binnenkomt.

Rik krijgt een kleur.

„Ik heb een fluitje gekocht,” zegt hij vlug, „en daar zat een pijpje drop aan. Dat mag jij hebben.”

„Dat is gemeen!” roept Arnold. „Ik wou een dropveter! Wat een klein snert-stukkie! En nou heb jij het fluitje, hè?”

„Ja,” zegt Rik, „het was mijn dubbeltje. Ik heb het eerlijk verdiend bij de kerstbomenman.”

„Nietes! Je hebt mij vijf cent gegeven!” Arnold is zo boos. Hij gooit het pijpje drop door de kamer. „Gemenerd!” schreeuwt hij.

„Het was toch mijn dubbeltje!” zegt Rik.

Arnold draait zijn gezicht naar de muur. Hij wil Rik niet meer zien.

Rik loopt stilletjes de kamer uit. Hij doet voorzichtig de voordeur open.

„Ga je al weg, Rik?” roept Arnolds moeder uit de keuken.

Maar Rik geeft geen antwoord. Hij slaat de deur dicht. Hij gaat nooit meer naar Arnold toe, nooit meer.

6. Wat je gezegd hebt, moet je doen

„Ben je al terug van Arnold?” vraagt moeder. Ze kijkt Rik onderzoekend aan. „Hebben jullie ruzie gehad?”

„Ik ben tòch geen vriendje meer met Arnold. Ik ga nooit meer naar hem toe,” zegt Rik.

Moeder schudt haar hoofd.

„Rare jongens zijn jullie,” zegt ze.

Rik gaat bij de kachel zitten. Hij blaast heel zachtjes op zijn fluitje.

„Wat heb je daar?” vraagt moeder. „Een fluitje?”

„Voor mijn dubbeltje gekocht, mam.”

„Laat eens kijken,” zegt moeder. Ze blaast erop. „Het lijkt wel een echte politiefluit,” zegt ze. „Hebben jullie daarom ruzie gehad?”

„Nou,” zegt Rik, „’t was toch mijn dubbeltje. En ik heb Arnold het pijpje drop gegeven, en dat gooide hij door de kamer. Toen ben ik lekker weggegaan.”

„Waarom deed Arnold dat?”

„Hij vond het een snert-stukkie.”

„Wou hij je fluitje hebben?”

Rik schudt zijn hoofd. Hij wipt onrustig op zijn stoel.

„Had je Arnold het dubbeltje beloofd?” vraagt moeder.

„Ik had hem helemaal niks beloofd. Ik had alleen maar gezegd dat hij ook vijf cent mocht hebben. Ik had het niet belóófd,” zegt Rik, „alleen maar gezegd.”

„O,” zegt moeder. Ze gaat de kamer uit. De aardappels moeten nog gekookt.

Rik zit weer alleen. Hij steekt het fluitje in zijn zak. Dan gaat hij de tafel dekken voor moeder. Dat kan hij al heel goed. Het tafellaken ligt wel een beetje scheef, maar dat hindert niet. Hij zet de borden netjes neer, en de vorken en messen. Dan loopt hij naar de keuken.

„Kom eens kijken, mam. O nee, ogen dicht! U mag ze pas opendoen als ik het zeg.”

„Maar dan kan ik niets zien!” roept moeder.

„Ik zal u wel vasthouden,” zegt Rik. Hij brengt moeder naar de kamer. „Ja! Kijk maar!”

„O, jongen, de hele tafel gedekt! Wat een verrassing! Weet je wat? Ik vertel jou een verhaal vanavond.”

„Hoi, hoi, hoi!” roept Rik. Hij vliegt moeder om de hals.

Oei, een verhaal van moeder! Ze kan zo fijn vertellen! Nu kan Rik wel vlug eten. Hij heeft haast geen geduld om te wachten.

Terwijl moeder de tafel afruimt, kleedt Rik zich roetsroets uit. Dan gaat hij in zijn pyjama bij de kachel zitten, zijn duim in de mond.

Daar komt moeder al binnen.

„Begint u nou?” bedelt hij.

„Nee, Rik,” zegt moeder, „ik vertel toch maar geen verhaal vanavond.”

Rik begint te huilen.

„Dat is gemeen, hoor. U hebt het zelf beloofd!”

„Welnee, jongen, ik heb alleen maar gezegd dat ik het zou doen. Maar nou doe ik het niet.”

„Maar u zei . . . u zei . . .,” huilt Rik.

„Ik zéi het wel, ja, maar zeggen en beloven is toch niet hetzelfde? Of . . . of toch eigenlijk wel? Vind je het gemeen als ik niet vertel?”

„Ja,” zegt Rik boos. „Heel, heel, heel gemeen.”

„Jij hebt ook iets gezegd tegen Arnold vanmiddag. Maar je deed het niet. Was dat ook een beetje gemeen, Rik?”

Rik geeft geen antwoord. Hij haalt zijn fluitje uit zijn pyjama's. Hij gooit het opeens door de kamer.



„Nou, goed hoor. Laat Arnold het maar nemen. Ik hoef het niet eens meer!”

„Nee,” zegt moeder heel streng. „Jij hebt Arnold beloofd dat hij een dropveter kreeg. Jij moet hem een dropveter geven. Hier is vijf cent. Dat is je zakgeld. Je krijgt deze week geen andere stui-ver meer. En morgenochtend ga je een dropveter kopen en die breng je aan Arnold. Dat is eerlijk, Rik.”

„Krijg ik dan helemaal geen zakgeld?”

„Nee,” zegt moeder. „Deze week niet.”

„Maar dan moet u ook een verhaal vertellen. Dat is ook eerlijk!”

„Dat is waar. Wat je gezegd hebt, moet je doen.”

Rik kruipt bij moeder op schoot, dicht bij de kachel. Hij fluistert in haar oor: „Ik heb er spijt van, mam.”

Moeder geeft hem een zoen.

„Ik ook, Rik,” zegt ze. „Daarom ga ik nou gauw vertellen. En jij koopt morgen de dropveter. Dan hebben we het allebei weer goedge maakt.”

7. Een paleis voor koning Kabako

„Van het kabouterbos en Evert Jan, mam! Ja?”

„Dat is goed.”

Moeder vertelt vaak van Evert Jan. Hij is ook vijf jaar, net als Rik, en hij is de grote vriend van de kabouters. Iedere middag als hij uit school komt, gaat hij naar het kabouterbos. Overal tussen de bomen staan de piepkleine huisjes. En als Evert Jan langs komt, komen ze uit hun huisje en maken een praatje met hem. Soms moet hij wel eens helpen.

„Evert Jan, kom eens gauw, er ligt een tak van een boom voor het huisje van kabouter Goudknoop. Hij kan zijn deurtje niet meer uit. We hebben geprobeerd om de tak weg te slepen, maar hij is zo zwaar! Het gaat niet. Wil je ons helpen?”

Natuurlijk wil Evert Jan dat. Hij ziet de boomtak liggen. O, o, die kleine kabouters toch! Is dat nu zo zwaar?

Evert Jan tilt hem met zijn ene hand van de grond, en kabouter Goudknoop kan weer uit zijn huisje komen.

Vandaag is het heel stil in het bos. De kabouters komen helemaal niet uit hun huisjes als Evert Jan langs komt.

Hij gaat op zijn buik liggen en probeert door de heel kleine ruitjes naar binnen te kijken. Nee hoor, de kabouters zijn niet thuis. Evert Jan begrijpt er niets van.

„Goudknoop, Witsnor, Mopneus, waar zijn jullie?”

Kijk, daar komt opeens het vrouwtje van kabouter Goudknoop



achter haar huisje vandaan. Ze was net de was aan het ophangen.

„Ze zijn allemaal op het grasveldje achter de grote lindeboom, Evert Jan,” zegt ze. „Er is een vergadering.”

„Zo zo,” bromt Evert Jan, „een vergadering. Wat deftig! Ik ga er gauw heen.”

En ja hoor, daar zitten ze bij elkaar in een grote kring. Maar wat kijken ze bedrukt! Het lijkt wel of er iets heel ergs gebeurd is.

„Dag kabouters allemaal,” zegt Evert Jan. „Wat zien jullie er verdrietig uit! Kan ik jullie misschien helpen?”

De kabouters zuchten heel diep.

„Was het maar waar! Maar dat . . . nee, dat is voor jou ook te moeilijk, Evert Jan!”

Kabouter Kraakstem staat op. Hij is al heel oud, de oudste van allemaal. Zijn witte baard hangt bijna op de grond. Zijn stem kraakt.

„We willen het je wel vertellen, Evert Jan,” zegt hij. „Je bent

onze vriend immers! Het is werkelijk heel erg, zie je. Onze koning komt morgen een bezoek brengen aan ons kabouterbos. En hij blijft twee dagen."

„Maar vinden jullie dat dan niet fijn?" vraagt Evert Jan. „Als bij ons de koningin komt, zijn we reuzeblij. Dan steken alle mensen de vlaggen uit en de kinderen hoeven niet naar school. Dan is het groot feest!"

„Ja, ja, ja," zegt kabouter Kraakstem. „Maar wij zijn maar heel arme kabouters. Onze huisjes hebben maar één kamertje en één keuken. En ze zijn niet mooi. Waar moet onze koning slapen als hij bij ons logeert? Hij brengt wel zes lakeien meel!"

„Koning Kabako is een heel deftige koning!" piept kabouter Brilletje. „Hij zal vast heel boos zijn als wij geen huis voor hem hebben."

„Tja," zegt Evert Jan. Hij strijkt eens door zijn haar. „De koning moet een mooi huis hebben. Eigenlijk een paleis."

„Ja, ja," roepen de kabouters, „een paleis! Maar dat hebben we niet. O, Evert Jan, wat moeten we toch doen?"

Evert Jan denkt heel diep na. Er komen allemaal rimpeltjes in zijn voorhoofd.

„Ik weet het!" roept hij ineens. „Ja, ik weet het!"

De kabouters beginnen allemaal tegelijk te praten.

„Kun je ons helpen, Evert Jan?"

„Hij komt morgen al!"

„En wat moeten we doen?"

„Stil allemaal!" roept Evert Jan. En het wordt ineens heel stil.

„Jullie hoeven helemaal niets te doen. Ik zal een huis maken. Een prachtig huis, dat een beetje op een paleis lijkt. Morgenchtend, voor ik naar school ga, kom ik het jullie brengen. Is dat vroeg genoeg?"

„O ja, dat is best!"

„En jullie gaan ook allemaal aan het werk. Jullie gaan het bos versieren en de paadjes keurig aanharken. En morgen trekken

jullie je zondagse pak aan. En dan zul je eens zien wat een fijn feest het wordt!”

De kabouters gaan allemaal aan het werk en Evert Jan holt hard naar huis.

Op zijn kamer staat een grote doos vol steentjes. Grijs en witte en blauwe. Ze zijn van plastic, en je kunt ze vast in elkaar zetten. Er zijn ook deurtjes bij, en ramen, en rode dakstenen.

Evert Jan bouwt en bouwt. Hij fluit het hoogste lied.

„Wat ben je toch aan het doen?” vraagt zijn moeder.

„Ik bouw een huis voor de kabouterkoning,” zegt Evert Jan. „Hij komt morgen in het bos en hij moet een paleis hebben, ziet u.”

Het wordt prachtig. Er komen een heleboel ramen in, en wel drie kamers, en een keuken. En op het schuine rode dak staat een witte schoorsteen. Van de steentjes maakt Evert Jan ook stoeltjes en een tafeltje.

De volgende morgen loopt hij heel voorzichtig naar het bos toe. Het kabouterhuis staat in moeders grote tas rechtop.

De kabouters wachten hem al op bij de ingang van het bos.

„Is het klaar, Evert Jan?” roepen ze met hun piepstemmetjes.

„Heb je een paleis voor koning Kabako?”

„Nou en of,” zegt Evert Jan. „Waar moet ik het neerzetten?”

Goudknoop en Witsnor hebben een mooi plekje uitgezocht onder een grote oude eikeboom.

Vorzichtig haalt Evert Jan zijn huis uit de tas, en . . .

„Oooh!” roepen de kabouters. Ze dringen om hem heen.

„Op zij allemaal!” roept Evert Jan. „Straks mogen jullie kijken. Eerst moet ik het goed vastzetten in de aarde.”

De kabouters praten heel druk met elkaar. Zo'n mooi huis hebben ze nog nooit gezien, met echte ramen en een schuin dak. Het is een heus paleis. Wat staat het daar mooi onder die boom! Wat zal de koning daar blij mee zijn!



Ze mogen om de beurt even door de ramen naar binnen kijken en ze denken allemaal: „Als ik toch eens zo'n huisje had!”

Kabouter Kraakstem zegt: „Als de koning weer weg is, ga ik in dit huisje wonen. Want ik ben de oudste kabouter van het hele bos.”

„Niks hoor!” roept Goudknoop. „Dat zou je wel willen. Ik ben de deftigste. Ik heb een gouden knoop aan mijn jasje.”

„Maar ik heb het kleinste huisje!” roept Brilletje luid.

O, o, wat krijgen die kabouters een ruzie.

„Stil toch, jullie allemaal,” schreeuwt Evert Jan. „Domme ka-

bouters zijn jullie. Het huis moest er toch zijn voor koning Kabako?"

„Ja, ja,” roepen ze, „maar als hij weer weg is, Evert Jan!”

„Als hij weer weg is, neem ik het huis weer mee. Het is mijn speelgoed, zie je. Bijna al mijn stenen zitten erin. Dan zou ik nooit meer iets kunnen bouwen, en . . . en . . . het mag ook niet van mijn moeder. Jullie mogen het twee dagen houden. Dat is toch eerlijk, hè?”

Ja, dat vinden de kabouters ook. Ze schamen zich dat ze zo'n ruzie hebben gemaakt.

Evert Jan gaat vlug naar school en de kabouters trekken hun zondagse pak aan.

Als Evert Jan 's middags langs de eikeboom komt, ziet hij koning Kabako in zijn paleis zitten. Hij heeft een rood fluwelen jasje aan en een gouden kroontje op zijn hoofd.

Goudknoop komt gauw naar Evert Jan toegelopen.

„Onze koning is zo blij met zijn paleis, Evert Jan,” fluistert hij.

„Het is het mooiste en grootste paleis dat hij ooit gezien heeft.”

Je begrijpt dat Evert Jan trots is! En de kabouters zijn het ook. En als ze later met hun kindertjes door het bos wandelen en bij de eikeboom komen, dan zeggen ze tegen elkaar: „Hier stond eens het prachtige paleis voor koning Kabako. Het mooiste paleis dat ooit bestaan heeft.”

8. Een sneeuwman en een sneeuwbeen

„Rik, kom eens gauw je bed uit!” roept moeder. „En kijk eens naar buiten. Het heeft gesneeuwd!”

Rik smijt zijn dekens op zij en vliegt naar het raam.

Oei, de hele wereld is wit! De daken van de huizen. En het gras in de tuin. En de straten. En, o, op de bomen liggen allemaal witte kussentjes.

Rik danst met zijn blote voeten op het zeil.

„Gauw, mam, gauw, ik moet naar buiten! Pakt u mijn slee alvast?”

„Kalm nou, jongen. Kleed je maar vlug aan. Dan zal ik de slee van zolder halen.”

Of die Rik het vlug kan vanmorgen! Hij begint een versje te zingen. Het versje van de sneeuwman. Dat heeft hij op school geleerd:

„Dag meneer de sneeuwman, waar kom je vandaan?

Dag meneer de sneeuwman, blijf maar staan.

Hier is je bezem, daar is je hoed.

Dag meneer de sneeuwman, het staat je goed!”

Ja, Rik gaat ook een sneeuwpop maken, een heel grote. En dan vraagt hij twee kolen aan moeder. Dat zijn z'n ogen. En een grote peen voor z'n neus. En een hoed natuurlijk. Misschien heeft vader wel een oude hoed.

„Hebt u ook een oude hoed, mam?” vraagt hij. „Van pappa?”

„Een hoed? Wat moet je daar nu mee doen, Rik?”

„Voor de sneeuwman,” zegt Rik. „Ik maak een heel grote voor Arnolds raam, hè. Dan kan hij het ook zien. Ja, mam?”

„Ik zal wel eens zoeken,” belooft moeder. „Mag het ook een hoed van mij zijn, Rik?”

Rik moet er even over denken.

„Dan wordt het een sneeuwvrouw,” zegt hij. „Dat is natuurlijk niet zo leuk, hè?”

„Tja, dan weet ik het niet, hoor. Kom nu eerst maar eten. Dan kun je straks nog fijn een poosje spelen voor je naar school moet.” Nou, en dat doet Rik. Hij neemt zijn slee mee, en zijn schep. Aan de overkant van de straat ligt de sneeuw hoog opgewaaid tegen de muur.

O ja, hij heeft een mooi plan! Hij scheidt zijn slee vol met die mooie sneeuw. Dat is voor de sneeuwman. Als hij dan uit school komt, kan hij een prachtige sneeuwpop maken. Als de jongens zijn mooie berg dan maar niet weghalen. Hij doet het touw om zijn middel. O, wat is dat zwaar, zeg.

„Ik ben een paard,” zegt Rik. „En de slee is de wagen. En de sneeuw is allemaal zand, dat moet ik wegbrengen.”

Hij hinnikt net als een echt paard. Helemaal gebogen loopt hij. Bijna is hij moeders huis voorbijgelopen. Rik bonst op de deur. „Ben je daar alweer?” vraagt moeder.

„Kijk eens, mam! Allemaal voor de sneeuwman. Mag het in de gang staan tot ik uit school kom? Anders halen de jongens het misschien weg.”

„O, domme Rik,” zegt moeder, „dat kan toch niet! Als je sneeuw in huis brengt, gaat het smelten.”

Dat wist Rik niet.

„Heus,” zegt moeder, „dan wordt het een grote plas water.”

Nee, dat wil Rik niet.

„Weet je wat? Gooi het maar op het grasveldje bij de hoek. En dan maak je vanmiddag daar de sneeuwman. Arnold kan hem dan ook nog zien.”



Rik zucht.

„Het is heel zwaar, hoor mam.”

„Nou, dat geloof ik ook,” zegt moeder. „Maar jij bent sterk.”

„Ik was een paard,” zegt Rik, „en dit was mijn wagen, hè.” Hij doet het touw weer om zijn middel.

„Vort paard!” roept moeder. Ze geeft een klapje op zijn schouder. En daar gaat Rik weer.

Boem, boem, boem.

Wat is dat?

O, Arnold. Hij trommelt met zijn vuisten op het raam.

„Hoi!” roept Rik. Hij pakt een bergje sneeuw van zijn slee en maakt er een bal van.

Pats!

Precies tegen Arnolds raam. Arnold moet er verschrikkelijk om lachen. Maar zijn moeder vindt het niet leuk. Ze komt naar buiten.

„Niet doen, hoor Rik, anders gaat de ruit stuk! Kom eens even binnen. Arnold heeft je iets heel fijns te vertellen.”

Rik zet zijn laarzen netjes bij de deur. Er zit zoveel sneeuw aan. „Ik mag weer lopen van de dokter!” roept Arnold. „Kijk eens naar mijn been.” Hij slaat zijn dekens weg.

Wat is dat? Wat een raar been heeft Arnold nou. Het is helemaal wit.

„Je hebt een sneeuwbeen,” zegt Rik.

„Dat is gips,” zegt Arnold trots. „Loopgips, hè mam? Eerst moet ik thuis wat lopen en over een paar dagen op straat. Hiep hoi!”

„Maar je kunt toch niet met dat witte been de straat op gaan! Dat is heel gek!” zegt Rik.

„Welnee,” zegt Arnolds moeder. „Zijn lange broek gaat er overheen, dan zie je er bijna niets van.”

„En kun je dan je schoenen aan?”

„Dat hoeft niet,” zegt Arnold. „De dokter heeft er een beetje een schoen van gemaakt, zie je wel?”

Ja, nu ziet Rik het. Er zit een hak onder.

„O, Arnold, dan gaan we naar de kerstbomenman, hè, en dan mag jij op mijn slee zitten, dan word je niet zo moe, zie je. En dan kun je ook weer bij mij spelen, hè?”

„Hoor es, Rik,” fluistert Arnold. „Ben je het al wezen vragen, van de vleugels?”

„Nee,” zegt Rik, „nog niet.”

„Jij durft het toch niet,” plaagt Arnold.

Dat is waar. Rik durft niet. Hij moet iedere avond aan de vleugels denken als hij op bed ligt, maar hij durft niet naar dat huis met het mooie zwarte bordje. Als er nu tòch eens een heks woonde?

„Zullen we er samen heengaan, als jouw been een beetje beter is?”

„Goed,” zegt Arnold, „ik durf best. Maar ik geloof toch niet dat het echte vleugels zijn.”

O, daar staat Riks moeder ineens in de kamer.

„Jongen,” zegt ze, „het is al over halfnegen. Je moet direct naar

school." Ze knoopt zijn jas goed dicht, zijn das er overheen. „En nou opgemarcheerd, een-twee-drie!"

„Samen, hè!" zegt Rik nog gauw tegen Arnold. En dan rent hij de deur uit, laarzen aan, en op een holletje naar het rijtje, dat vast al staat te wachten.

9. Zijn dat nou vleugels?

Nu is het kerstvakantie. Maar o, wat jammer, er ligt geen sneeuw meer. Geen droge glinsterende sneeuw. Riks sneeuwman staat nog op het grasveldje. Maar het is geen mooie sneeuwman meer. Zijn zwarte kool-ogen zijn weg. En zijn oranje peenrus is er niet meer. En de oude hoed ligt kletsnat en verkreukeld in de goot. En vanmiddag was zijn hoofd, zijn dikke ronde hoofd, eraf gerold. Of misschien hebben de grote jongens het wel gedaan. De straten zijn modderig en vies. Arnold mag nog niet naar buiten. Rik vindt het wel heel jammer. Hij verveelt zich een beetje. Eerst heeft hij de straat aangebezemd voor zijn moeder. Toen heeft hij bij Arnold gespeeld. En nu loopt hij maar een beetje door de plassen te stampen met zijn laarzen. Zijn duim gaat in zijn mond.

Daar komt moeder aan.

„Ik ga een paar boodschappen doen, Rik,” zegt ze. „Ga je mee?” „Hè nee,” zegt Rik. „Wat heb je daar nou aan? Mag ik mijn step, mam?”

Dat mag! Weet je wat Rik gaat doen? Even kijken . . . Alleen maar kijken, hoor . . . Of het bordje er nog hangt. Het mooie zwarte bordje met de gouden letters: Vleugels te koop.

Misschien is het er wel niet meer. Dan hoeft Arnold ook niet mee te gaan. O nee hoor, hij gaat het niet vragen. Alleen maar kijken. Het is een heel eind, vlak bij school. Maar Rik weet de weg heel goed. Hij gaat dikwijls alleen, als het rijtje al weg is. En nu heeft



hij de step, dat gaat nog veel vlugger. Hij rijdt heel hard. Hij wil gauw weer thuis zijn.

In heel veel huizen ziet hij al kerstbomen staan. De lichtjes zijn nog niet aan. Maar ze zijn toch mooi, hoor. Zulke prachtige gekleurde ballen hangen eraan.

Daar is de straat al. Rik stept wat langzamer. Zijn hart bonst een beetje. Zou het — zou het bordje er nog hangen?

Ja, o ja! Het is er nog!

Rik spelt alweer de letters:

„Vleu-gels-te-koop.”

Zie je wel, hij had het echt goed gelezen.

Maar wat is dat?

De deur gaat open. Er komt een mijnheer naar buiten. Hij heeft een bezem in zijn hand. Hij gaat de straat schoonmaken. Die ligt nog vol met vieze zwarte sneeuw.

Zou dat — zou dat de mijnheer van de vleugels zijn? Hij lijkt helemaal niet op een heks. Het is een heel aardige mijnheer. Hij heeft een bril op en een klein grijs puntbaardje.

Rik staat een poosje te kijken.

„Ik heb voor mijn moeder ook de straat gebezemd,” zegt hij.

„Kun jij dat al?”

„Niks aan,” zegt Rik. „Eerst de sneeuw wegvegen. Dan, ploemp, een emmer water er overheen, en weer vegeen.”

„Ik hoor het al,” zegt de vleugel-mijnheer. „Jij weet precies hoe het moet.”

Rik zet zijn step tegen de muur.

„Zal ik even voor u vegeen?” vraagt hij.

„Ja m'n jongen, help me een beetje. Dan haal ik alvast een emmer water. En dan . . .,” hij geeft Rik een knipoogje, „ploemp!”

„U lijkt een beetje op mijn opa,” zegt Rik.

„En heb je een aardige opa?” vraagt de mijnheer.

„Ja nou! Verschrikkelijk aardig!”

„Nou, daar ben ik blij om. Hier, neem jij de bezem, dan haal ik het water.”

Rik veegt en veegt. Hij krijgt het er warm van. Wat een aardige mijnheer is dat! Straks zou hij het toch vragen van de vleugels. Oei, wat zou Arnold wel zeggen?

Daar is de emmer water al.

„Gooit u maar zo tegen mijn laarzen aan, dat doet mijn moeder ook altijd.”

„Een, twee, daar komt-ie dan, hoor!”

Het water spoelt lekker om zijn laarzen heen. Vlug begint hij te

vegen. Er komt nog een emmer water, en nog een. En dan is de straat helemaal schoon.

„Je hebt me fijn geholpen,” zegt de mijnheer. „Ik weet je naam niet eens. Vertel eens hoe je heet?”

„Rik.”

„Erik?”

„Nee, gewoon Rik. Eigenlijk heet ik Dirk, maar ze noemen me Rik.”

„Een prachtige naam,” zegt de mijnheer. „Zal ik eens kijken of er nog wat lekkers in de kast ligt?” Hij loopt het huis in en komt terug met een reep chocola. „Ik geloof dat je boft, Rik. Kijk eens, wat een dikke reep!”

Rik houdt hem in zijn hand.

„Dank u wel,” zegt hij zacht. Maar hij gaat nog niet weg. Hij moet het nog vragen, zie je. Maar hij durft niet goed.

„Nu gauw naar huis gaan, hoor. Anders weet je moeder niet waar je blijft.”

Rik blijft staan. Hij heeft een rode kleur. En heel zacht vraagt hij: „Mijnheer, wat kosten vleugels?”

De mijnheer kijkt hem heel verwonderd aan. Hij begint een beetje te lachen.

„Wou jij een vleugel kopen, Rik?”

„Twee,” zegt Rik. „Je hebt er toch altijd twee nodig!”

„Twéé vleugels?”

En dan begint die mijnheer ineens te lachen, te lachen!

Rik moet vanzelf wel meelachen.

„Het staat op het bordje,” zegt hij bedremmeld. „Echt waar. Vleugels te koop. Ik heb het zelf gelezen.”

Daar komt een mevrouw uit de gang. Ze is erg dik, en ze heeft een heel vriendelijk gezicht.

„Wat is hier toch aan de hand?” vraagt ze. „Laat mij ook eens meelachen!”

Rik begrijpt er niets van. Hij wordt een beetje verlegen. Het stond toch echt op het bordje.

„Nou, dan is het zeker een vergissing,” zegt hij. Hij loopt al naar zijn step toe.

„Wacht nu eens even, Rik,” zegt de vleugel-mijnheer. „Ik heb vleugels te koop. Maar het zijn geen vleugels waar je mee vliegen kunt.”

„Dan zijn het ook geen echte,” vindt Rik. „Wat heb je daar nou aan?”

„Kom maar eens met me mee.”

Rik aarzelt. Daar komt de mevrouw naar hem toe. Ze legt haar arm om Riks schouders.

„Ben jij die jongen die mijn straat zo keurig schoongeveegd heeft?”

„Ik heb het voor mijn moeder ook gedaan,” zegt Rik.

Hij gaat zo maar met de mevrouw mee naar binnen. De mijnheer doet de deur dicht.

Rik komt in een grote kamer. Hij kijkt overal rond of hij de vleugels ziet. Niks hoor. Er staat wel een prachtige kerstboom in de hoek van de kamer.

„Wij krijgen ook een kerstboom,” zegt Rik. „Maar niet zo'n grote.”

„Ja,” zegt de mijnheer. „Het is nu gauw kerstfeest en dan hebben bijna alle mensen een kerstboom.”

„Maar kerstfeest is niet het feest van de kerstboom, hoor,” zegt Rik.

„Nee? Wat dan?”

„Van het Kindje in de kribbe. Dat is de Here Jezus, hè. En die is bij ons gekomen om ons gelukkig te maken.”

De mevrouw streelt hem over zijn haar.

„Dat weet je heel goed, m'n jongen.”

„Waar zijn de vleugels nou?” vraagt Rik.

Mijnheer tilt hem zo maar op zijn knie.

„In de andere kamer,” zegt hij. „Straks mag je ze zien.”

Rik haalt zijn schouders op.

„Als je er tòch niet mee vliegen kunt.”

„Wou je zo graag vliegen?”

„Nou! Naar mijn vader, hè. Maar Arnold zegt dat het veel te ver is. Maar vogels vliegen toch ook wel naar een ander land toe? Als het hier koud wordt, hè?”

„Is jouw vader in een ander land?”

Rik knikt.

„I hij komt nu gauw weer thuis. Als het januari is.”

„O, dat is al heel gauw.”

„Maar ik wou ook graag naar school vliegen, boven het rijtje. En Arnold wil boven op het puntje van de toren zitten. Dan kan hij de hele wereld zien. Kun je ook niet een heel klein eindje vliegen met uw vleugels?”

„Nee,” zegt de mijnheer. „Met mijn vleugels kun je alleen maar muziek maken. Heb je wel eens een piano gezien?”

„Natuurlijk wel.” Oma en opa hebben er een. Rik heeft er wel eens heel eventjes op gespeeld.

„Nou, luister eens, Rik. Je hebt gewone piano's en je hebt ook piano's die heel groot zijn. Daar zit nog een stuk achter, dat kun je omhoogzetten. Dan is het net een vleugel.”

„Ooo,” zegt Rik, „zijn het zülke vleugels!”

„Ja, de mensen noemen dat een vleugel. Kom maar eens mee.”

Rik kijkt zijn ogen uit. Hij komt in een nog grotere kamer. Daar staan wel vijf piano's met vleugels. O ja, nu ziet hij het.

De mijnheer zet er een rechtop. Het is precies een vleugel.

„Mag ik een keertje spelen?” bedelt Rik. „Heel even maar!”

De mijnheer knipoogt.

„Heel, heel even maar. Anders wordt hij vals, zie je.”

Rik drukt voorzichtig met een vinger een toets van de piano naar beneden, en nog een, en nog een. Oei, wat gaat dat lekker.

„Ik wou dat ik een versje kon spelen,” zegt hij.



„Wacht maar.” De mijnheer gaat achter Rik staan. „Welk versje moet het zijn?”

„In Bethlehems stal,” zegt Rik. „Het is toch bijna kerstfeest?” De mijnheer houdt zijn hand vast en drukt zijn vingers op de toetsen. Ja hoor, Rik hoort het al. Hij zingt het mee.

Mevrouw komt om de hoek kijken. Ze zingt ook mee.

„En nou een-twee-drie naar huis,” zegt de mijnheer.

Rik krijgt nog een koekje. Hij geeft netjes een hand. En dan staat hij weer buiten. Hij kijkt nog even naar het bordje. Arnold had toch gelijk, denkt hij. Maar ik ook een beetje. Je kunt wel vleugels kopen. Maar het zijn geen vlieg-vleugels. Jammer is dat!

10. Arnold mag mee

Eindelijk is het januari geworden. Kerstfeest is voorbij. En oud- en nieuwjaar zijn ook weer voorbij.

Rik heeft een heleboel oliebollen gegeten. Ze zijn nog niet helemaal op. Moeder heeft er twee in een plastic zakje gedaan. Die mag hij meenemen naar school. Eén is voor de juffrouw en één voor Rik.

Het is toch wel fijn om weer naar school te gaan. Rik zwaait met zijn plastic zakje. De oliebollen dansen op en neer.

„Pas op, jongen, anders scheurt je zakje,” roept moeder hem nog na.

Rik hoort het niet. Hij huppelt over de straat. En de oliebollen huppelen in het zakje. En dan . . . O, domme Rik. Daar heb je het al.

Krak!

Het kapotte zakje heeft hij nog in zijn hand, maar de oliebollen vallen op straat. Eén rolt er heel ver weg. Net of hij hard wegloopt om niet opgegeten te worden. Rik staat er beteuterd naar te kijken. Zijn lekkere oliebollen. Die ene ligt in de aarde en is helemaal vies geworden. Hij pakt hem op en dan begint hij hard te huilen.

Daar staat hij nou. In iedere hand een oliebol. De ene is nog een beetje wit van de poedersuiker en de andere is zwart van de aarde.

Rik holt hard naar huis.

„Mam, mam! Mijn oliebollen!”



„O domme, domme jongen,” zegt moeder.

„Nou heb ik geen oliebol voor de juffrouw,” snikt Rik. „Kunt u ze niet afwassen?”

„Nee jongen, die kun je echt niet meer opeten. Maar er zijn gelukkig nog meer olieballen, hoor. En er is ook nog wel een plastic zakje.”

Wat is die Rik blij! Moeder rolt twee mooie grote olieballen door de poedersuiker. Nu zijn ze helemaal wit. Ze gaan in een nieuw zakje.

„Nu niet meer zwaaien, hoor!” zegt moeder.

„Natuurlijk niet. Ik zal ze heel voorzichtig dragen,” belooft Rik.

In de keuken op het aanrecht liggen de vuile olieballen.

„Nu worden jullie niet meer opgegeten,” zegt Rik. „Zouden ze dat erg vinden, mam? Misschien wel een beetje, hè?”

Moeder lacht.

„Weet je wat?” zegt ze. „Ik zal ze wat schoonmaken en dan leg ik ze boven op de schillenemmer. Het paard van de schillenman heeft vast nog nooit olieballen gekregen.”

„O ja!” juicht Rik. „Dan is het ook een beetje nieuwjaar voor het paard, hè?” Hij geeft zijn moeder een zoen. „Dag mam. Dag vieze olieballen. Dag huis!”

„Dag malle jongen,” zegt moeder. „Flink doorlopen, hoor. Het rijtje is natuurlijk al lang weg.”

„Ik kan best alleen,” zegt Rik.

Hij draagt het zakje nu erg voorzichtig. Daar staat Arnold aan de deur.

„Zal ik je een eindje wegbrengen?” vraagt hij.

„Ja, dat is goed.”

Arnolds been zit nog helemaal in het gips. Hij mag er nu wel mee buiten lopen. Niet hard natuurlijk. Rik slaat zijn arm om Arnolds schouder heen.

„Jammer, hè, van de vleugels,” zegt hij.

Arnold knikt.

„Ik geloofde het toch niet echt, zie je. Zo iets kan toch niet. Dan zou iedereen gaan vliegen. En op straat liep niemand.”

„En het zou ook gevaarlijk zijn voor de vliegtuigen,” zegt Rik. „Al die mensen in de lucht!”

Ze moeten er verschrikkelijk om lachen.

„Mijn vader komt met een echt vliegtuig.”

„Misschien mag je hem wel gaan halen op het vliegveld,” zegt Arnold jaloers.

Rik blijft midden op de weg stilstaan. Zijn ogen beginnen te schitteren.

„Denk je dat heus echt?”

Arnold haalt zijn schouders op.

„Het is helemaal in Amsterdam,” zegt hij. „Op Schiphol.”

„Is dat ver?” vraagt Rik.

„Heel ver. Dan moet je met de trein mee. Maar een heleboel mensen doen het, hoor. Dan zie je het vliegtuig aankomen, hè. Eerst heel klein en dan wordt het steeds groter. Dan gaat-ie dalen, zie je. Tot ie eindelijk op de grond staat.”

„O, en dan komt pappa eruit!” jubelt Rik.

„Eerst wordt de trap uitgezet. Een vliegtuig is heel groot, hoor. Als het op de grond is, dan kun je er nog niet bij.”

„Heb jij het wel eens gezien?” vraagt Rik bewonderend.

Arnold schudt zijn hoofd.

„Peter,” zegt hij. „Peter is een keer met het schoolreisje naar Schiphol geweest. Hij heeft het allemaal verteld.”

„Mijn pappa zit in het vliegtuig, dat is nog veel leuker.” Rik danst op de straat. Maar ineens denkt hij aan de oliebollen. Die dansen ook weer mee. En dat mag niet. O nee, dat mag niet, want als het zakje scheurt!

Hij kijkt naar Arnolds gezicht. Die is lang zo blij niet als Rik. Zal hij hem een oliebol geven? O nee, hij weet wat veel fijners!

„Hoor eens, Arnold, hoor eens! Zal ik vragen of jij ook mee mag?”

„Zou je moeder dat goedvinden?” weifelt Arnold.

„Natuurlijk,” zegt Rik beslist. „Je bent toch mijn beste vriend.”

„Doe je het? Doe je het ècht?”

„Natuurlijk,” zegt Rik weer. „Ik ga het direct vragen als ik thuis-
kom.”



Nou, en dat doet hij, hoor. Dacht je dat hij zo iets zou vergeten? Tegen zijn vriendjes op school heeft hij gezegd: „Ik ga mijn vader halen op Schiphol. Dan kan ik alle vliegtuigen zien, hè. En eerst ga ik met de trein.”

Oei, wat waren ze allemaal jaloers op hem! Eigenlijk had hij een beetje gejoekt, want hij weet immers helemaal niet of het mag.

Maar hij wil het ook zo graag. Hij heeft haast geen geduld om met het rijtje mee te lopen. Het laatste stuk holt hij naar huis. Hij rommeldeboemt op de deur.

„Mam! Mam!”

„Ho, ho, Rik. Wildeman! Wat is er aan de hand?” vraagt moeder.

„O mam, hoor eens, gaan we pappa van Schiphol halen? In Rotterdam?”

„In Amsterdam,” zegt moeder.

„Ja, in Amsterdam. Mag het, mam? En gaan we dan met de trein en zien we dan de vliegtuigen?”

„Wie heeft je dat allemaal verteld?” vraagt moeder.

„Arnold zei: „Misschien mag jij je vader wel halen.” O mam, mag het? Dan zien we hem uit het vliegtuig stappen. Met een trap, hoor, want het is heel hoog!”

„Jij weet er alles van,” zegt moeder. Ze lacht een beetje. „Zullen we het doen, Rik? Samen pappa verrassen?”

„Hoi! Hoi! Hoi!” roept Rik. Hij pakt moeder beet en samen maken ze een rondedansje door de kamer.

Ineens wordt er gebeld.

Het is Arnold.

„Heb je het gevraagd?” fluistert hij zachtjes.

Rik trekt hem mee naar binnen.

„Mam, Arnold wil ook zo graag mee!”

„Dan moet Arnold ook een rondedansje maken!” lacht moeder.

„Het mag! Het mag!” juichen de jongens. Maar een rondedansje maken, nee, dat gaat niet. Arnold heeft toch nog een ziek been. En toch hinkt hij een beetje de kamer rond.

„We gaan naar Schiphol! Hiep-hiep-hoera!” zingt hij.

„En daar zien we onze pappa,” rijmt Rik.

„En nu gaan jullie samen maar naar Arnolds moeder om te vragen of zij het goed vindt!” zegt moeder. „Vooruit, drukteschoppers!”

Daar gaan ze met de armen om elkaar heen geslagen. En ze zingen:

„We gaan naar Schiphol, hiep-hiep-hoera!”

O, wat duurt dat lang. Wat duurt het verschrikkelijk lang. Elke dag zet Rik een kruisje op de kalender.

Eindelijk zegt moeder: „Nu nog maar één nachtje slapen, Rik. Je moet maar vroeg naar bed gaan, dan is het gauw morgen.”

Ja, dat wil Rik wel. Maar hij kan niet slapen. Als hij zijn ogen dichtdoet, kan hij zijn vader zien en dan ziet hij de vliegtuigen. Hij neemt een grote witte zakdoek mee, dan kan hij naar zijn vader zwaaien.

Rik denkt: Ik ga maar niet slapen vannacht. Als mam nu eens vergeet me te roepen! Hij spert zijn ogen wijd open. Misschien kan hij dan ook Klaas Vaak eens zien. Als ik hem zie, denkt Rik, dan zeg ik: Strooi vannacht maar geen zand in mijn ogen, ik wil wakker blijven!

Maar Klaas Vaak komt niet. Hij heeft zeker gehoord wat Rik gezegd heeft.

Nu zal het vast wel morgen zijn. Rik loopt zijn bed uit naar moeders slaapkamer.

Hij schrikt zo. Moeder is er niet. Zou ze al weg zijn?

„Mam! Mam!” roept hij heel hard.

De kamerdeur gaat open. Het licht valt in de gang. Daar staat moeder. Ze heeft haar jurk aan.

„Maar jongen!” zegt ze. „Wat doe jij uit je bed?”

„Bent u al aangekleed?” huilt Rik. „U hebt me niet eens geroepen!”

„O, jou mallerd,” lacht moeder. Ze loopt gauw naar boven en tilt Rik op. „Het is nog maar avond. Pas negen uur. Ik moet ook nog naar bed.”

„Ik dacht dat u al weg was, mam.”

Moeder stopt hem diep onder de dekens.

„Nu echt slapen gaan, jonkie,” zegt ze. „Anders vallen morgen op Schiphol je ogen dicht en dan zie je pappa niet.”

Rik lacht. Stel je voor, zeg!

„Maar u moet me heus vroeg roepen!”

Dat belooft moeder. En vijf minuten later slaapt Rik als een roos.

11. Naar Schiphol

De volgende morgen kan moeder hem bijna niet wakker krijgen.

„Rik! Rik, opstaan!”

„Hmmm,” bromt Rik.

„Kom er eens gauw uit. We moeten opschieten!”

„Hmmm,” bromt Rik weer, een beetje harder en kwader.

Moeder slaat de dekens terug. Maar Rik trekt ze weer gauw over zich heen en duikt er diep onder.

„Het is zo koud! Nog vijf minuutjes, mam.”

„Nou,” zegt moeder, „dan ga ik maar alleen pappa halen.”

„Pappa?”

O, die Rik! Hij was het helemaal, helemaal vergeten. Roets, hoep, daar staat hij al naast zijn bed en danst met zijn blote voeten op het zeil.

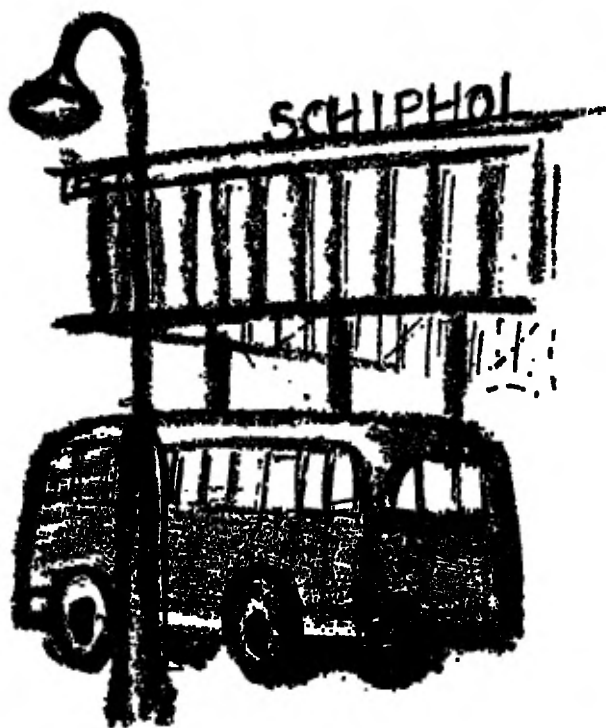
„We gaan naar Schiphol, hiep-hiep-hoera! Vlug, mam! Vlug, waar zijn mijn kleren? Komen we niet te laat?”

„Kalm, kalm, Rik. We hebben nog alle tijd.”

O ja, het duurt Rik véél te lang. Moeder moet de bedden nog opmaken en nog afwassen. En dan — dan gaan ze samen naar de bloemenwinkel om de hoek. Rik heeft zijn spaarpot omgekeerd en hij mag zelf de bloemen uitzoeken.

Tulpen kiest hij, prachtige rood-met-witte tulpen.

„Foor mij pappa,” schrijft hij op het witte kaartje. Het is moeilijk, hoor!



Arnold moet erom lachen.

„Het is helemaal fout,” zegt hij.

O, wat wordt die Rik boos! Ze krijgen bijna ruzie. Maar gelukkig komt moeder net binnen.

„Jassen aan, jongens, we gaan weg.”

Dat hoeft ze geen twee keer te zeggen.

En daar gaan ze dan. Arnolds moeder zwaait ze na.

Ze gaan met de bus naar Schiphol. Rik en Arnold vinden het wel jammer dat ze niet met de trein gaan, maar de bus is toch ook heel fijn. Ze zien zoveel onderweg en hij rijdt zo hard.

„Kijk eens, jongens,” zegt moeder ineens. „Ik geloof dat ik daar het vliegveld al zie liggen.”

Rik en Arnold turen door de raampjes.

„O, kijk eens, kijk eens!” roept Arnold. „Ik zie een vliegtuig naar beneden komen. Het gaat dalen! Kijk dan, Rik.”

Nu ziet Rik het ook.

„Zit pappa daarin?” vraagt hij angstig aan zijn moeder. „Dan komen we te laat.”

„Nee hoor,” lacht moeder. „Het duurt nog een poosje en jullie zullen nog een heleboel vliegtuigen zien dalen en opstijgen.”

Moeder heeft gelijk. Op het vliegveld komen ze ogen tekort. Telkens praat er een stem door de luidspreker, die vertelt welk vliegtuig er aankomt. Ze zitten met z'n drieën aan een tafeltje vlak tegen de kant aan. Rik en Arnold krijgen ieder een flesje priklimonade met een rietje en moeder een kop koffie. Ze hebben bijna geen tijd het uit te drinken, zoveel zien ze. Telkens als er weer een toestel daalt, vraagt Rik: „Is dat pappa's vliegtuig?”

Eindelijk, eindelijk zegt moeder: „Nu goed opletten, jongens. Kijk daar. Het vliegtuig dat nu gaat dalen, daar zit pappa in.”

Rik heeft zo'n raar gevoel in zijn keel.

„Ik — ik geloof dat ik niet meer weet hoe pappa er uit ziet,” zegt hij met een piepstem.

„Gekkerd,” lacht Arnold. „Je kent je eigen vader toch wel? O, Rik, hij is al op de grond!” roept hij dan. „Zie je wel, hij rijdt al!”

Moeder en Rik zien het ook. Wat een eind rijdt hij nog door! Rik staat te trappelen van ongeduld. En als het vliegtuig eindelijk stilstaat en de eerste mensen de trap af komen, roept hij al: „Pappa! Pappa!” En hij vraagt: „Ziet u al wat, mam?”

Moeder schudt haar hoofd. Er zitten ook zoveel mensen in! Dat had Rik nooit gedacht.

„Ja!” zegt moeder ineens. „Zwaaien, Rik!”

Daar staat Riks vader op de trap. Rik zwaait als een wildeman met zijn zakdoek en Arnold ook.

„Pappa!” roept hij nog harder.

Vader heeft hem gezien en lacht en zwaait met zijn hoed.



O ja, dat is Riks eigen vader!

„Gaan we nou naar hem toe, mam, gauw!”

„We mogen niet op het vliegveld komen,” vertelt moeder. „Maar we gaan gauw naar de hal beneden. Pappa moet eerst nog een papier aan een mijnheer laten zien en dan komt hij ook in de hal.” Gelukkig dat moeder het allemaal zo goed weet.

En dan ineens — daar komt vader! Rik ziet hem het eerst.

„Pappa!” schreeuwt hij. Hij schrikt van zijn eigen stem. Hij duwt een dikke mijnheer op zij en trapt een mevrouw op haar tenen, en dan — dan tilt vader hem hoog in de lucht.

„Rikkert,” zegt vader. „Rikkert!”

Nu krijgt moeder een beurt. Haar bontmuts wipt helemaal achterover. Rik loopt naar Arnold.

„Kom,” zegt hij. „Je moet mijn vader ook gedagzeggen.”

„Waar is je witte been?” vraagt vader aan Arnold.

„Het gips is eraf, mijnheer.”

Nu moet vader de koffers halen, en dan gaan ze gauw naar huis.

„En mag ik vanavond op uw schouders, pap, als ik naar bed ga?”

„Nou en of,” belooft vader. „Ik draag je het hele huis door!”

„Fijne vader heb ik, hè!” zegt Rik zacht tegen Arnold.

In de bus zit hij stilletjes te dromen. Hij heeft zoveel fijne dingen om aan te denken. Het cadeautje dat in de koffer zit. En als ze thuis komen straks, krijgen ze een gebakje. En zou pappa de bloemen mooi vinden? En, o, hij heeft zóveel te vertellen. Van de kerstbomenman, en van de sneeuw, en van school.

Maar één ding vertelt hij niet. Van de vleugels. Nee, dat is zijn geheimpje. Arnold is het vast al lang vergeten. Maar Rik niet. Als hij zijn ogen dichtdoet, kan hij de vleugels nog zien. Helemaal van goud zijn ze. En hij droomt nog vaak dat hij wegvliegt, ver over de huizen. Het is net echt. Maar dat kan hij niet vertellen aan zijn vader en moeder. En Arnold zou hem misschien uitlachen. Nee, dat is zijn geheim. En later, als hij groot is, dan wordt hij vliegenier. En als vader dan weer weg moet, zal Rik het vliegtuig besturen. En dan mag moeder ook mee. En Arnold natuurlijk. Vast en zeker!